

Давня весна (скорочено)

Леся Українка

Була весна весела, щедра, мила.
Промінням грала, сипала квітки.
Вона летіла хутко, мов стокрила,
За нею вслід співучії пташки!
Все ожило, усе загомонило —
Зелений шум, веселая луна!
Співало все, сміялось і бриніло,
А я лежала хвора й самотна.
Я думала: "Весна для всіх настала.
Дарунки всім несе вона, ясна.
Для мене тільки дару не придбала,
Мене забула радісна весна".
Ні, не забула! У вікно до мене
Заглянули від яблуні гілки.
Замиготіло листячко зелене,
Посипались білесенькі квітки.
Прилинув вітер, і в тісній хатині
Він про весняну волю заспівав,
А з ним прилинули пісні пташині,
І любий гай свій відгук з ним прислав.
Моя душа ніколи не забуде
Того дарунку, що весна дала;
Весни такої не було й не буде,
Як та була, що за вікном цвіла.

Критика, коментарі до твору, пояснення (стисло):

Вірш Лесі Українки "Давня весна" автобіографічний, пов'язаний із власними переживаннями поетеси, яка мала тяжку недугу й змушена була лежати, страждати через біль. Єдина її розвага й розрада клаптик голубого неба у вікні, гілка квітучої яблуні, свіжий вітерець, що долинає крізь відчинену квартиру, та пташині співи. Усе інше додавали уява й фантазія дівчини. Та давня весна запам'яталася, як дарунок долі, бо навчила цінувати найменші радості життя, загартувала волю.